

Kan jo let føre for vidt, men man maa dog holde sig til det, der hører til den Sag, som er til Forhandling.

Solstein: Det er meget vanskeligt efter den Retning, som Discussionen har taget, ikke at komme til at berøre slige Punkter, naar man skal imødegaae, hvad der er blevet anført. Jeg vilde kun fremhæve, at hvad der er anthydet i Betænkningen angaaende Forstsvænet, er Noget, som den private Mand ogsaa har erfaret paa de selv samme Tider og i de samme Aar. — Naar dernæst det meget ærede Medlem opstiller en saadan Beregning, som han har gjort, saa kan jeg heller ikke lade denne staae uimodsagt. Den høitagtede Finansminister har ganske vist meget klart imødegaaet den, men jeg skal dog dertil endnu sige nogle enkelte Punkter, som væsentlig komme i Betragtning. Jeg troer i saa Henseende, at det meget ærede Medlems Anskuelse ikke har den fornødne Alborndoms erfaring; havde han den, vilde han virkelig ikke være kommen til at sætte raade Forber af den Bestaendighed, som de maae og vilde være af, hvad enten det er god eller slet Jord, naar Skoven er afdreven, til en saadan Priis, som han gjør. Naar han havde vidst, hvad Tilvebringelsen af Huse, af Driftsmateriale, af Besætning o. s. v. medfører af Omkostninger, hvad Nydning og Frugtbarhedsgjørelse af slige Forber koster, vilde han ikke være kommen til saa sangvinske Størrelser, som han er kommen til, og naar dette staaer fast, vil en ganske væsentlig Deel af hans store Beregning falde sammen. Vi, som have haft med slige Ting at bestille, ere derfor meget mere varsomme med at tage saa stærkt fat, naar slige Forhold tilfældigviis foreligge. Jeg har selv haft Erfaring i saa Henseende, og enhver Mand, der har haft den, vil meget snart komme til det Resultat, at det er saare lidet tilraadeligt at foretage store Omformninger af den Art, fordi de meget slet betale sig. — Jeg frygter for, at jeg ved at gaae nærmere ind paa de her fremsatte Betragtninger igjen skal komme for meget bort fra, hvad der ligger for, og skal derfor kun tilføje, at det har været mig særdeles kjært at høre den Udtalelse, som vor høitagtede Finansminister fremsatte, samt at jeg nærer den be-

stemte Tro, at naar dette Bilag er blevet behandlet tilbørlig og forsynet med Bilag, der kunne documentere, hvorledes Forholdene i Virkeligheden stille sig, vil man komme til et Resultat, som ikke er saa lidet forskjelligt fra, hvad der her er stilet op, og jeg betvivler ikke, at det vil lykkes vor høitagtede Finansminister i denne Henseende at give de her omtalte Oplysninger i et fuldkommen fuldstændigt Omraade til vor næste Session.

Frederiksen: Det ærede Medlem, som nys talte, tager aldeles feil, som jeg allerede tidligere har sagt ham under en anden Sag, nemlig om Skovtvangen, naar han paastaar, at jeg er en Fjende af Skoven. Det er ikke Tilfældet; jeg for mit personlige Vedkommende elsker Skoven. Der er maaffee Intet, jeg elsker mere end Træplantning, jeg kjender Intet i og for sig mere Interessant end Plantning, men netop, fordi det er saa, at jeg sætter Priis derpaa, er jeg maaffee bleven mere tilbøielig til, ogsaa paa dette Gebeet, at fordre anvendt sund Sands og almindelig oeconomic Fornuft. Det er kun disse almindelige oeconomicke Grundsaetninger, jeg gjør gjældende ogsaa i Skovdriften, og som jeg agter at gjøre gjældende i alle Forhold, som jeg her skalde faae med at gjøre. Andet har jeg ikke bragt frem, hverken da der var Tale om Skovtvang, eller her, hvor der er Tale om Statens Skovdrift. Jeg har kun denne simple sunde Sands at staae paa; det er ganske rigtigt, at jeg mangler denne „Alborndoms erfaring“, og maaffee det er derfor, jeg er tilbøielig til at forlange, at man, ogsaa hvad Driften af Skoven angaaer, skal anvende en Smule Energi, thi jeg troer, at, naar man vil samle alle de Mangler, der findes med Hensyn til Driften, under Et, saa kunne de samles under det ene Ord: Energi. Man er ikke energisk nok, hvor det gjælder om at tage store Træer bort og gaae over til den lavere Omkreds. Man er ikke energisk nok, hvor der er Tale om at udhugge Mellembenhyttelsen. Man er ikke energisk nok, naar man anhugger Massen, og, hvad der er det Farligste af Alt, idet man har anhugget, hugger man ikke Nok. Man hugger ikke Nok bort, saa at Vunden bliver fordærvet ved Græsbevæxt, og Culturen